

jében meglévő közönséges forgalmi érték alapján, ezt az értéket pedig ugyanezen rendelet bevezető részének 2. bekezdésében meghatározott törvényszerű legkisebb értékben, vagy e rendelettel nem érintett 1923. évi 117.302. sz. pénzügyminiszteri rendelet 6. §-ának d) pontja értelmében a félnek újabb értékbevalásra való felhívása esetleg hatósági szakértői becslés útján kell megállapítani.

Mínthogy a kiszabásnál alapul vett érték e szabályok mellőzésével s különösen a panaszos értékbevallásra való felhívása, az értékre nézve a féllel való megegyezés megkísérlése és illetőleg a megegyezés nem sikerülése esetére fogantositandó hatósági szakértői becslés nélkül, tehát lényeges eljárási szabály megsértésével pusztán a községi előjárásnak az adóbizonylatra vezetett értékelése alapján határozatot meg s az alapul vett értéket a panaszos kifogásolja, a kiszabásnál alapul veendő érték helyes meghatározása nélkül pedig bírói döntés még helyet nem foghat, a megtámadott határozatot fel kellett oldani.

Házadó-kedvezmények az építkezés előmozdítása szolgálatában. Az 1926. évi XI. t.-c., mely az Országos Törvénytárban 1926. évi május 18-án hirdettetett ki az építkezések előmozdítását célzó intézkedésekről szóló 1925. évi XVIII. törvénycikket kiegészíti.

A kiegészítés lényegileg nem áll egyébben, mínthogy az 1925. évi XVIII. t.-c. által megadott kedvezmények kiterjesztelnek azon esetekre is, amelyekben a tatarozás és átalakítás az 1926. évben végeztetik, illetve kezdetik meg.

Azokról a kedvezményekről, amelyeket az alaptörvény az 1925. évi XVIII. t.-c. ad, a Pénzügyi Jog már megemlékezett 1925. évi 5-ik számában a lap 71. oldalán.

Igy ezen kedvezmények eseteit e helyütt elismételni feleslegesnek tartjuk.

Az őstermelő kertgazdasága nem válik forgalmiadó kötelessé az által, hogy termelvényeit jobb értékesítés végett piacra viszi. (Közigazgatási bíróság 15.178/1923.—P. sz.) A nem vitás tényállás szerint panaszos, mint őstermelő, kertgazdasági termelvényeinek egy részét Budapestre küldi és nagyobb tételekben a pályaudvaron a vagonból elárusítja. Téves a magyar királyi adóügyi útmutató és ellenőrző hivatal határozatának az Utasítás 11. §-ára fektetett érvelése, amely erre az adókötelezettséget állapítja meg, mert az őstermelőnek azon ténykedése, hogy termelvényének jobb értékesítése végett a piacot megközelíti és a piachoz jön, csak a helyes gazdálkodás elvének felel meg, de az őstermelés keretét meghaladó és külön üzleti haszon elérésére irányuló kereskedelmi tevékenységnek nem tekinthető. Nincs alapja a határozat azon részének, hogy adózó a kertgazdaságot nem őstermelői minőségben tartja fenn, hanem külön üzleti haszon elérése céljából. A kertgazdaság önmagában őstermelés és az őstermelés is, mint minden gazdálkodási tevékenység, természetesen haszon elérésére törekszik; ez a cél az adómentességet meg nem szünteti, hanem a tevékenységnek is motivumát képezi.

Nem változtat a fenti adómentességen az sem, hogy az előbbtől eltekintve, adózó egy külön elárusító bódében forgalmiadó köteles termelvényárusítást is folytat, vagy folytatott. Forgalmi adó alá csak ez a tevékenység esik, de ezen a címen az egyéb és más módon történt értékesítés adómentessége meg nem szűnik